РІК 1928. Серпень. Ч. VIII.

ПЕРЕМИСЬКІ ЕПАРХІЯЛЬНІ ВІДОМОСТИ

Енцикліка Святійшого Отця Пія XI. про обовязок спільного надолуження Найсв. Серцю Ісуса.

До Всечесних Братів Патріярхів, Примасів, Архієпископів, Епископів й иньших Архипастирів, що живуть у згоді й лучности з Апостольським Престолом.

ПІЙ ПАПА XI.

Всечесні Браття! Поздоровлення Вам й Апостольське благословення!

Наймилосерніший наш Спаситель, як тільки довершив спасення людського роду на хреснім дереві, заки ще взійшов до Отця із цього світа бажаючи потішити заляканих Своїх Апостолів й учеників, сказав: „І се я з вами по всі дні, до кінця віків“ (Мат. 28, 20). Ці незвичайно милі слова є повні успішної надії і цілковитого вспокоєння, вони самі приходять нам на гадку — Всечесні Браття — кілько разів глянемо відси немов з висше піднесеної точки горизонту на всю людську суспільність, яка стогне під страшним ярмом зла й нужди, та на саму Церков, о яку бють безнастанні напади й засідки. Бо ця Божа обітниця як з початку двигнула зневірених на духу Апостолів а відтак підбадьорених заохотила й загріла, щоб по цілому світу сіяли зерно евангельської науки, так і пізнійше провадила Церков

до побіди над ворогами пекла. І справді Господь Наш Ісус Христос ніколи не опустив своєї Церкви, лише спішив з тим успішнійшою поміччу й обороною, чим більші небезпеки й нещастя Церкві грозили, подаючи їй відповідно до часу й обставин засоби оборони руководячись цею Божою Премудрістю, котра »твердо сягає від кінця до кінця й усім ласкаво рядить« (Прем. 8, 1). Але навіть в останньому часі »не оскуділа рука Господня« (Ісаія 59, 1.) особливо коли вдерлася хибна наука, наслідком чого заходила обава, щоби людям відчуженим від любови Бога й приставання з Ним, не висохли — такби сказати — джерела християнського життя. Бажалиб Ми — Всечесні Браття — дещо поговорити з вами про се, на що жалувався Найсолодший Ісус, коли зволив явититися Марії Маргариті Алякок, як рівнож про се, чого — як сказав — надієсь і бажає від людей для їх власного добра, про що одні може не знають а инші може не дбають а саме про обовязок — так сказатиб — гідного задосить учинення, який на нас тяжить у відношенню до Найсвятійшого Серця Ісуса, в тій цілі, щоби кождий з Вас обучив докладно своє стадо про все, що Вам скажемо й заохотив його до сповнення сего.

Споміж многих доказів безмежної доброти Нашого Спасителя найбільше блестить один а саме що в міру занепаду любови серед вірних християн винесено саму любов Бога на висоту особлившого культу а богацтво цеї доброти отворено широко завдяки тій формі культу, котрий жертвуємо Найсвятійшому Серцю Ісуса »в котрім укриті всі скарби мудрости і знання« (Колос. 2, 3.). Бо колись Господь Бог зволив на знак завіта приязни розяснити людському родови, коли той виходив із корабля Ноя, „дугу яснючу над хмарами« (Бит. 2, 14) так і в найбільш бурхливих хвилях останніх часів, коли лютувала найгірша з усіх єресий, янзенізм, яка поборює любов Бога й побожність а самого Бога зображує не як достойного любови Отця але як строгого й невмолимого Суддю — Найласкавійший Ісус вказав народам на Своє Найсвятійше Серце як на знак мира й любови, що має принести певну побіду в борбі. Тимто Наш Попередник в уряді, Лев XIII. в Енцикліці „Annum Sacrum“ подивляючи ці великі добродійства, пливучі з культу Найсвятійшого Серця Ісуса, не завагався сказати: »Коли Церков у перших роках свого повстання

стогнала під ярмом цезаризму, хрест, що показався молодому цісареви в облаках, був заповітом а заразом причиною повної побіди, яка скоро послідувала.

І оце сьогодні ясніє перед нашими очами инший як найбільше обіцюючий і найсвятійший знак а саме Найсвятійше Серце Ісуса, що видніє під знаком хреста й мерегтить пречудною ясністю серед поломіні. В Ньому належить покладати всяку надію, в Ньому треба глядати й від Него ожидати спасення людей".

І зовсім справедливо — Всечесні Браття! Бо чи в тім якнайкрасше пророкуючім знаку й у тій з него випливаючій формі почитання не заключається суть цілої релігії та правило життя на стільки досконалійше, що скоріше провадить душі до глибшого пізнання Христа Господа й о скільки успіснійще склонює їх до тим більше щирої любови Його та наслідування? Нічо отже дивного, що Наші попередники не вгавали в обороні цеі найдосконалійшої форми набоженства перед актами клеветників, як найживійше його виславляючи та як найгорячійше розповсюднюючи а це в мірі, в якій вимагали цього час та обставини. Завдяки Божій волі та Його помочі з дня на день чим раз більше зростало серед вірних бажаннє почитаннє Найсвятійшого Серця Ісуса. Відси повстали стоваришення для ширення культу Божественного Серця, відси також походить звичай, принимати св. Причастє по бажанню Ісуса Христа в першу пятницю кождого місяця, який і нині удержується.

Споміж усіх иньших практик, які спеціяльно торкаються почитання Найсв. Серця вибивається і мусить бути піднесена набожна практика, силою котрої жертвуємо Божественному Серцю Ісуса нас самих й усе що наше а що ми завдяки доброті предвічної Волі одержали. Коли Спаситель Наш руководячися не так власним правом як радше безмежною любовою до нас, повчив найневиннійшу Свойого Серця ученицю Маргариту Марію, як дуже бажає, щоб люди в той спосіб віддавали Йому почесть, вона перша споміж усіх враз і своїм духовним вітцем Клявдієм де ля Кольомбєр сповнила цей обовязок; з бігом часу пішли за еї приміром одиниці, відтак цілі родони й стоваришення а накінець навіть уряди, громади й держави. Коли однак минуло століття а також у наших часах інтриги безбож-

ників довели до того, що не признано пановання Христа Господа й отверто виповіджено війну Церкві ухвалюючи закони й розпорядки які йдуть всупереч Божому й природному законови, посуваючися до того, що скликувано зібрання, на яких лунали оклики: »Не хочемо. щоби Той царював над нами« (Лук. 19, 14), тоді з цього посвячення відозвався голос, немов один від усіх і як найрішучіше запротестував від імени віруючих у Найсвятійше Серце, щоби виборoти Його хвалу й укріпити Його закони: »Христос мусить царювати (І. Кор. 15, 25). Да прійдет Царствіє Твоє«. І так щасливо склалося, що на початку цього століття Наш попередник бл. п. Лев XIII, на превелику радість усього світа жертвував томуж Найсвятійшому Серцю весь людський рід, подібно як це робив Христос, в котрім усе може відродитися (Еф. 1, 10) і котрий є Паном людського роду.

Після того справді щасливого й радісного початку, як це Ми виказали в Нашій Енцикліці „Quas primas", схиляючись до численних, бажань і просьб дуже многих епископів та вірних, Ми самі з Божою ласкою доповнили й завершили це діло, коли під кінець Святого Року встановили празник »Христа Царя усіх«, який має бути торжественно святкований у цілім християнськім світі. Цим актом Ми не лише поставили в світлі ціле Царство Христа Царя, що обнимає все, державу, родину, одиницю але заразом дали передсмак того невисказано радісного дня, в котрім увесь світ з власної волі радо віддасться під найсолодше пановання Царя Христа. Рівночасно запорядили Ми, щоби кождого року з нагоди того празника відновлювано це пожертвованнє в тій цілі, щоби з тим більшою певностію й обильністю мож було збирати плоди цеї пожертви й щоби злучити всі народи християнською любовю й узлами мира в серці Царя царів над царями, і Пана над панами.

До тих усіх обявів почитання особливож до тої посвяти немов припечатаної так обильним в плоди празником Царя Христа, належить додати иншу почесть, про котру — Всечесні Браття — бажаю з Вами дещо ширше тут поговорити а саме обовязок гідного (достойного) задосить-учинення — як кажемо, — зглядно направи, як кажуть другі, у відношенню до Найсвятійшого Серця Ісуса. Бо о скільки першою й основною ціллю пожертвовання себе

є, щоби сотворіннє любовю відплачувало Творцеви за Його любов, о стільки само собою виходить дальше, що мусять бути стерті всі образи цій відвічній любові заподіяні, о скільки нарушено Єї через забуттє або Її знехтовано — оце, що загально називаємо обовязком задоситьучинення.

Коли точно тісамі зглящи склонюють нас до сповнення одного й другого обовязку то однак до обовязку задоситьучинення й експіяції приневолює нас сильнійший взгляд на справедливість і любов, щоби відпокутувати образу заподіяну нашими провинами й через покуту привернути нарушений порядок, а саме згляд на любов, щоби співчути з Христом терплячим і »беззаконнями раненим« та щоби Йому оказати трохи потішення в міру нашої невмілости. Але, тому що ми всі грішні, обтяжені численними провинами, маємо почитати нашого Бога не тільки тим, що вихвалюємо Його Найвисший Маєстат (Велич) способом приказаним або тим, що в молитві признаємо Його найвисше панованнє або врешті тим, що виславляємо Його безмежну щедрість шляхом висказування нашої вдяки; але мусимо надто задоситьвчинити Богу местникови за »наші многі гріхи, провини й занедбання«. Отже до пожертви, якою Богу себе віддаємо й через котру стаємо посвячені Богу, тою святістю і постійністю, котра, як учить Ангельський Доктор (LI, 11, q. 81 a 8 c.), знаходиться в жертві, належить долучити ще експіяцію, котра цілковито змазує гріхи, щоби справді Свята, Найвисша Справедливість невідкинула нас негідних і безстидних і не погордила нашою жертвою без пригляданняся їй але вдячно її приняла.

Цей обовязок експіяції дотичить цілого роду людського, тому що, як христіянська віра учить, після пожалування гідного упадку Адама, людський рід є діткнений дідичною плямою, підчинений пристрастям і нужденно обездолений, був присуджений на вічну загибіль. Декотрі зарозумілі мудрці нашого віку ідучи в слід за давним блудом Пелягія перечать тому виславляють якусь вроджену людській природі чесноту, котра о власній силі підноситься на висоту. Апостол відкидає цю ложну науку людської зарозумілости й учить, що »ми є з природи синами гніву« (Еф. 2, 3). І справді вже з самого початку люди немовби признали обовязок цьої спільної перепросьби і складаючи Богу навіть прилюдний поклін, ведені якимсь вродженим зми-

слом, почали цю перепоросьбу впроваджувати в діло. Але ніяка сотворена сила не вистарчилаби на відпокутуваннє людських злочинів, колиб Син Божий не був приняв людської природи, щоби їх стерти. Сам Спаситель Наш предсказав це святими устами Псальмопівця: »Не бажав Ти жертви ані цілопалення за гріхи: тоді сказав я: Ось приходжу« (Євр. 10, 5—7). І справді »наші то недуги сам зносив і наші болізни він переносив; проколено бік Його за беззаконня наші« (Іс. 54, 3—5). і »сам на тілі власнім гріхи наші носив на дереві« (І. Петр. 2, 24), знівечивши присуд, який був проти нас виданий і нам противний та скасував його, коли його сам завісив на Хресті« (Кол. 2, 14), щоби ми умерши для гріхів, жили для справедливости« (1. Петр. 2, 24).

Хоч обильне Христове відкупленнє щиро »простило нам усі гріхи« (cf. Колос. 2, 14) то однак завдяки дивному запорядженню Божої Премудрости, котре дає нам спромогу для Тіла Христового, Церкви (Пор. Колос. 2, 13), нашим тілом зділати те, чого ще недоставало до терпіння Христа, можемо а навіть мусимо до слави і задоситьучинення, котре Христос від імени грішників приніс Богу, долучити також наше прославлюваннє і наше задоситьучиненнє. Однак завсе треба нам памятати на те, що ціла сила примирення випливає з кровавої жертви Христа, яка безнастанно відновлюється на наших преетолах способом безкровним, тому що „це є одна й та сама жертва крови, бо руками священиків жертвується той сам, що колись жертвував себе на хресті, а одинока ріжниця лежить у способі жертвування“ (Соб. Трид. сес. 22, кан. 2). Тому з цею найдостойнійшою Евхарістійною жертвою має бути сполучене жертвованнє себе з боку священиків і иньших вірних, щоби й вони самі себе жертвували як »жертви живі, святі, Богу милі« (Рим. 12, 1). Тому то св. Кипріян не вагається твердити, що »жертва Господня не сповнюється властивим посвяченнєм, як що наше відданнє себе й наша жертва не відповідає Його терпінню« (Ер. 63, п. 581). Томуто впоминає нас Апостол, щоби ми умертвленнє Христа завсе носили в нашім тілі (II. Кор. 4, 10), щоби ми з Христом зійшли у гріб сполучуючись дійсно з Його смертю (Пор. Рим. 6, 4—5), щоби ми не тільки наше тіло розпяли з його пристрастями і похотями (Пор. Гал. 5,

24), втікаючи перед зіпсуттєм, що його на світі ширять похоти (II. Петр. 1, 4) але, щоби »і життє Ісуса являлося в нащім тілі« (II. Кор. 4. 10) та, щоб ми участвуючи в Його вічнім священстві, »складали дари і жертви за наші гріхи« (Євр. 5, 1). Тому що до участи в цій тайні священства й у тім уряді жертви й задосить учинення допускаються не лише ті, за посередництвом котрих Наш Первосвященик Архієрей Ісус Христос Імени Божому по всій землі, від Сходу до Заходу (Малах. 1, 11), приносить жертву чисту, але також і весь християнський народ, що його Князь Апостолів справедливо називає »родом вибраним, царським священством« (І. Петр. 2, 9), повинен так за себе як і за весь людський рід (приносити) складати жертву за гріхи (Пор. Євр. 5, 1), не инакше як кождий священик і первосвященик покликаний споміж людий, поставлений є для людий в тім, що належить до Бога (Євр. 5, 1).

Чим більше наша жертва й наша посвята стають подібними до Господньої жертви то є чим досконалійше складаємо жертву з нашої любови власної і з наших пристрастей та розпинаємо тіло цею тайною хреста, про котру каже Апостол, тим обильніші спливуть на нас і на других плоди поєднання і задосить учинення. Бо всі вірні єднаються з Христом у чудесній сполуці подібній до тої, яка заходить між головою а прочими членами тіла. Через цю тайну сполучення Святих, що єї визнає католицька віра, лучаться не лише одиниці й народи зі собою взаїмно але також з тим, „котрий є Головою, з Христом, через котрого злучене й споєне ціле тіло по мірі кождого члена одержує приріст тіла для збудовання самого себе в любові“ (Еф. 4, 15—16). О це якраз просив Отця Сам Посередник між Богом і людьми Ісус Христос в обличчу смерти: »Я в них а Ти в мені щоби були злучені в одно« (Йоа. 17, 23).

Як отже через посвяту виходить на зверх і скріплюється злука з Христом так і примиреннє простує дорогу до цеї злуки через стертє провин і через участь в терпіннях Христа, удосконалює єї та доповнює жертвою, що єї приноситься за братів. І це якраз було в намірі милосердя Ісуса, коли зволив показати нам Своє Серце, увінчане знаками терпіння й опромінене поломінною любови в тій саме цїли, щоби ми пізнаючи безмежну гидоту гріха й по-

дивляючи безграничну любов Спасителя, тим більше зненавиділи гріх і тим горячішою любовою Йому відплатили.

І справді дух експіяції зглядно надоложення грає головну ролю в почести Найсвятійшого Серця Ісуса і ніщо так не відповідає походженню, суті, успішности й практикам, питомим цій формі набоженства як се потверджує історія і звичаї а не менше свята літургія та акти Найвисших Архипастирів. Бо коли Христос явився Маргариті Марії й обявив їй свою безмежну любов, рівночасно з болем слідуючими словами, котрі хай на віки полишаться в душах вірних і ніколи не підуть в забуттє, скаржився по причині так многих і великих наруг, завданих Йому від невдячних людий: »Глянь! ось серце, сказав — яке так дуже полюбило людей і так обильно обсипало їх усякими дарами а котре в заплату за свою безмежну любов діждалося не так вдяки як забуття та наруг і то часто з боку тих, котрі силою свого уряду є обовязані до особлишої любови«. Щоби стерти ці провини вказав нам поміж многих иньших орудників на один, особливо Йому милий а саме, щоби люди в намірі надоложення приходили до престола, принимали т. зв. „Причастє надолуження"; щоби протягом цілої години відправлювано благальні молитви і молитви надолуження, що з всім слушно названо »Святою Годиною». Ці набоженства Церков не лише похвалила але злучила з ними щедрі відпусти.

Але якже того рода набожні вправи надолуження можуть потішити Христа, який щасливо царює в Небі? На це відповідаємо — „дай мені люблячого а він зрозуміє, що говорю" — наводячи слово св. Августина (in Ioannis Evangelium tract. XXIV. 4), які тут даються найкрасше примінити. Бо хто Бога правдиво любить, той споглядаючи в минуле бачить і відчуває, як Христос терпить за чоловіка, зносить біль і найтяжші муки, „задля нас людий і задля нашого спасення" мало що не є знівечений ізза смутку, боязни й пониження і врешті »стертий за наші злочини« (Іс. 53, 5), спасає нас своїм терпіннєм. А всі ці розважання набожних душ винні спиратися на тим глибшій правді, тому що гріхи й беззаконня сповнені людьми кождого часу, були причиною, що Син Божий зістав виданий на смерть і тому що вони також і тепер самі собою сталиби причиною смерти Христа, полученої з таким самим болем і

такою самою мукою, бо кождий з тих гріхів немов відновлює муку Господню: »На ново розпинають Сина Божого і зневажають Його« (Євр. 6, 6). Як що по причині наших гріхів, хоч вони належали до будуччини однак були рівнож передбачені душа Христа була сумна аж до смерти, то без сумніву не меншої дізнав Він потіхи передбачуючи вже тоді наше надолуження, як тоді, коли „явився Йому ангел з неба“ (Лук. 22, 43), щоби потішити Його Серце, змучене відразою й боязню. Задля того можемо і обовяні це Найсвятійше Серце, котре невдячні люди безнастанно ранять гріхами, також тепер потішити тим чудовим і правдивим способом, тим більше що — як у св. літургії читаємо — устами Псаломника сам Христос скаржиться, що Його приятелі опускають Його: »Серце моє повне наруги й нужди; чекав я щоби хто співчув і не було нікого, щоби хто потішив й не знайшов нікого« (Пс. 68, 21).

Надто страсти надолуження Христа відновлюються подекуди далі тревають в Його містичнім тілі, яким є Церков. Бо, по словам св. Августина (In. Ps. 86), »Христос перетерпів те, що мусів перетерпіти; міра Його терпінь є повна. Сповнилися терпіння але в Голові; остали ще терпіння Ісуса в тілі«. Томуто сам Господь Ісус звертаючись до Савла »дишучого заодно ненавистю й жадобою крови Його учеників« (Діян. 9, 1), сказав: »Я Ісус, котрого ти переслідуєш» (Діян. 9, 5), вказуючи ясно, що переслідування звернені проти Церкви звертаються проти самого Божественного Голови Церкви й зневажають Його. Слушно отже й по заслузі бажає Христос, вічно в своїм містичнім тілі терпячий щоби ми були товаришами Його надоложення і того домагається сама наша з Ним спільність, бо, коли ми є »тілом Христа і костію Його кости« (І. Кор. 12, 27), усі члени мусять терпіти те, що терпить голова (Пор. Пс. 2, 2).

Як велика однак є необхідність того рода надолуження чи експіяції особливо в наших часах, це не є тайне нікому, хто оком і душею -- як це ми на початку сказали, перегляне той світ »погружений в безаконствах (І. Кор. 12, 27). Бо з усіх сторін доходять до нас зойки й голоси народів, яких князі та провідники повстають і лучаться Господа й проти Його Церкви (Пс. 2, 2). Бачимо, як у

тих краях подоптано всякі божі й людські закони, як бурять і нищать Божі доми, як викидають з монастирів монахів і Богу в службу віддані дівиці, зневажають їх і в суворий спосіб гноблять голодом та тюрмою, як ряди хлопців і дівчат відривають від стада Церкви їх Матери, приневолюють їх до відреченняся від Христа, до хули й до найстрашнійшого розперезання в злочинах, як весь християнський народ виставлений на ворожі проби й розсіяний живе під вічною грозою виреченняся віри або страшної смерти. Все те є справді так болюче, що того рода події (випадки) здається вже тепер заповідають ці »початки болів«, що їх принесе »чоловік гріха, котрий виноситься понад усе те, що називають Богом або святинею« (II. Сол. 2, 4). Та сумнійше — Всечесні Браття — те, що навіть серед вірних, що очищені кровю Безвинного Агнця на св. хрещенню й обильно вивінувані ласкою, є тільки людий усякого стану, які зраджуючи нечуване незнаннє божих справ, заражені блудною наукою дали себе втягнути в нетрі гріха й далеко від дому Отця ведуть життє, якого не опромінює світло правдивої віри, не осолоджує надія грядуючого щастя, не ситить ані не огріває огонь любови, так що видається немов вони справді остають у темряві й тіни смертній. Надто зростає серед вірних чим раз більше рівнодушність для церковної карности й давних установ, на яких спирається усе християнське життє, яке рішає в життю родини й хоронить святість подружжа; зівсім занедбане або скривлене з жіночілістю є вихованнє молоді; в життю та в уборі (одязі) особливо жіночім призабулося у пожалування гідний спосіб на християнську стидливість; чим раз більше виступає жадоба дочасних дібр, неуміреність в гляданню власної користи, безоглядне гоненнє за оплесками серед простолюддя, понижуваннє законної влади а вкінци нехтованнє Божого слова, через що підкопується саму віру або наражується її на найбільшу небезпеку.

Немов вершком усіх тих беззаконств є трусливість й оспалість тих, котрі по приміру заспаних і скриваючихся учеників захитані у вірі нужденно опускають Христа тоді, коли Його обнимає ляк й окружають помічники сатани як також злоба тих, котрі на зразок зрадника Юди без застанови й по святотатськи приступають до Господньої Трапези або переходять у табор ворогів. Томуто мивовільно

насуваеться думка, що вже надійшов той час, про котрий Господь Наш сказав наперід. »Та ізза намноженого беззаконя прохолоне любов многих« (Мат. 24, 12).

Коли вірні все те розважать набожно, тоді певно оживлені любовю до терплячого Христа, з тим більшим запалом візьмуться до відпокутування своїх власних і чужих провин, до привернення почести для Христа й до праці над вічним спасеннем душ. І дійсно слова Апостола »де умножився гріх, там ласка перемогла« (Рим. 5, 20), годиться в певній мірі примінити також до наших часів. Бо, в міру як зростає людська злоба, зростає рівночасно чудесним способом при помочі Святого Духа число вірних мужчин і жінок, котрі з тим більшою ревністю стараються задосить учинити Божественному Серцю за стільки завданих Йому кривд і не вагаються самих себе посвятити в жертву для Христа. Кождий, хто щиро в душі розважить і глибоко в серці своїм запише все те, що Ми дотепер сказали, той буде мусів не тільки зжахнутися перед усяким гріхом як найбільшим злом та вистерігатися його але також буде мусів вповні віддати себе Божій волі й стреміти до надолуження нарушеній почести Божої Величі, будьто безнастанною молитвою будьто добровільно прийнятим покаяннем, будьто терпеливим зношеннем прикростий, які на него спадуть, будьто вкінци цілим життем, о скільки воно оживлене бажаннем цеї експіяції.

З тим саме наміром повстали численні стоваришення мужчин і жінок оживлених взнеслою службою, які поставили собі за ціль немов в день і ніч заступити Ангела, що потішав Ісуса на Оливнім Огороді; відси пішли набожні Апостольською Столицею затверджені й відпустами наділені брацтва, які приняли на себе той сам обовязок надолуження і сповнюють його через відповідні богослуження і вправи в чесноті; відси то наконець — не згадуючи про иньші річи — впроваджено в цілі надолуження ображеній почести Бога релігійні вправи й винагороджуючі богослуження, звані „protestationes", що їх приняли не лиш поодинокі вірні але також численні парохії дієцезії і міста.

Ось чому — Всечесні Браття — скоро акт посвяти, зроджений зі слабих початків відтак розповсюднився і врешті Нами затверджений набрав належного блеску, бажаємо, щоби звичай цеї експіяції зглядно побожного надолуження,

давно вже в побожнім намірі впроваджений і розповсюднений, зістав Нашою Апостольською повагою тим кріпше освячений і був тим торжественнійше через увесь католицький світ обходжений. Длятого постановляємо й заряджуємо, щоби кождого року в празник Найсвятійшого Серця Ісусового, котрий при сій нагоді підносимо до степеня „festum duplex" першої кляси з октавою, по всіх цервах, як широко розтягається земля світа, була торжественно відправлена до Найулюбленнійшого Нашого Спасителя покаянна молитва або т. зв. перепросьба після взірця, що його долучуємо до сеї Енциклікі, в тім намірі, щоби ми оплакували всі наші гріхи й надолужили нарушеним правам Христа, Найвисшого Царя і Найулюбленійшого Господа.

По правді — Всечесні Браття — не можемо сумніватися, що з тої в побожнім намірі установленої і цілій Церкві порученої релігійної вправи вийде богато гарного хісна не лише для одиниць але також для Церкви, суспільности й родини, тому що сам Спаситель приобіцяв був Маргариті Марії »що всі ті, котрі такою почестію окружають Його Серце, будуть обильно нагороджені небесними ласками". Натомість грішники „дивлячись на Того, котрому прокололи бік" (Йо. 19, 37) зворушені слезами й зітханнями цілої Церкви, болючої над кривдою заподіяного Найвисшому Цареви „увійдуть в себе" (Іс. 46, 8), щоби не затвердли в своїх гріхах і не оплакували за пізно й надармо Того (Апок. 7), котрого образили, коли Його побачать »приходячого в облаках небесних« (Мат. 26, 64). А праведні стануть ще більше праведними й освяченими (Пор. Апок. 22, 11) і з новим одушевленнєм в цілости посвятять себе на службу Свойому Цареви так з безчещеному й поборюваному, напоєному стільки й такими зневагами; передовсім загоріють вони бажаннєм ширити спасеннє душ, коли будуть безнастанно розважати се питаннє Божественної жертви: „Який хосен має кров моя" (Пс. 19, 10) і ту радість, шо єї зазнає Найсв. Серце Ісуса »з причини одного каючогося грішника« (Лук. 15, 4). А в тім міститься наше горяче бажаннє і непоколебима надія, що Справедливий Бог, котрий для десятьох праведних у свойому милосердю бувби пощадив Содому, тим більше пощадить весь людський рід, якщо всі вірні всіх країв й усіх імен спільно з Хрис-

том будуть Йому приносити покірні мольби й надолуженнє. Цим нашим бажанням і починанням хай благословить Богородиця Діва, що дала нам Спасителя Ісуса, Його вигодувала, на хресті жертвувала, котра через свою чудесну злуку з Христом і завдяки особливішій ласці стала також Обновителькою „Reparatrix" і як така є почитана. Здаючись на Її заступництво у Христа, котрий будучи одиноким „Посередником між Богом і людьми" (І Тим. 2, 5) хотів взяти Собі Свою Матір як Заступницю грішників, подательку ласк і Посередницю, уділюємо Вам, Всечесні Браття і Вашим овечкам з цілого серця Апостольського Благословення як завдаток небесних ласк на знак Нашої батьківської прихильности.

Дано в Римі у св. Петра дня 8. місяця мая 1928, осьмого року Нашого Понтифікату.

Пій П. П. XI.

Акт надолуження Найсвятійшому Серцю Ісусовому.

Найсолодший Ісусе, Ти котрому люди за безмежну любов в невдячний спосіб відплачуються так великим забуттєм, обоятністю і погордою споглянь на нас, що клячучи перед Твоїм престолом, бажаємо особливійшим надолуженнєм винагородити цю грішну студінь і кривди, що з усіх сторін ранять Твоє Наймилостивійше Серце.

Свідомі однак цего, що й ми самі колись належали до числа цих негідних тепер перейняті найглибшим жалем, благаємо Твого милосердя передовсім для нас самих, що готові добровільним надолуженнєм винагородити не лише за гріхи, яких ми самі допустилися, але також і за проступки других, що зійшовши з дороги спасення, будьто впрямі в невірстві не хочуть іти за Тобою, Пастирем і Провідником, будьто подоптавши обітниці зложені в св. хрещенню, скинули зі себе найсолодше ярмо Твойого закона.

За всі ті пожалування гідні проступки бажаємо Тобі надолужити і постановляємо кождий з окрема направити, а іменно: нескромність і необичайність в життю і строях, що так много невинних душ тягнуть у загибіль, збезчещеннє святочних днів, погані богохульства против Тебе й Твоїх Святих, зневаги Твойого Намісника й священичого

стану, занедбання і страшні святотатства, якими збезчещується навіть Пресв. Евхаристія, св. Тайна Божої любови, вкінці прилюдні проступки народів, що поборюють закони і науку Церкви Тобою установленої.

О коби ми могли власною кровю обмити ці всі злочини! Щоби однак по змозі направити нарушену Божу честь, жертвуємо Тобі це надолуження, яке Ти сам Отцю на хресті жертвував і яке щоденно на престолах відновляєш, в злуці із надолуженнями Пречистої Діви Марії, всіх Святих і побожних душ вірних і прирікаємо з глибини серця винагородити — о скільки лише при помочи Твоєї ласки зможемо — за давні гріхи, яких ми самі й другі допустилися, та за байдужність зглядом Твоєї великої любови сильною вірою, чистим життєм, совершенним заховуваннєм евангельського закона, особливо заповіди любови, та що по нашим силам не допустимо до нових зневаг і старатись будемо шоби якнайбільше душ пійшло за Тобою.

Найласкавший Ісусе, благаємо Тебе, зволь через заступництво Преблагословенної Діви Марії Обновительки приняти це добровільне надолуженнє та поможи нам могутньою Твоєю ласкою витревати і остати вірними в Твоїй службі аж до смерти, щоби ми всі за її помічю дійшли до цеї вітчини, де Ти з Отцем і св. Духом живеш і царствуєш Боже во віки віков, амінь.

Ч. 4343. — Поклик до священиків.

Тепер саме кінчиться час, в якім абітурієнти гімназийні рішають про вибір свого стану. З певністю неоден з них, а особливо ті, що задумують вибрати духовний стан, не залишать засягнути поради і у священика.

Дуже цінною є добра порада дана молодому чоловікові в сій важній хвилі, особливож коли ходить о священичий стан, бо від неї залежить і дочасне і вічне щастє і його і многих людей. Особлившим обовязком Душпастиря є подбати, щоби ніхто непокликаний і невідповідний не дістався до духовної семинарії, а з другої сторони тяжко грішивби, колиб під яким небудь позором здержував від духовного стану чесного і покликаного молодця.

Наш народ потребує многих і повних посвяти священиків, тому кождий Божим духом перенятий священик радо вишукує добрих і спосібних до духовного стану молодців, старанно опікуєся ними і тішиться, що може збільшити число добрих робітників в Христовім винограді, та як зіниці ока пильнує кандидатів духовного стану, що в його парохії перебувають, щоби не змарнувалось їх покликання.

Ч. 4308. — Конкурс на опорожнені парохії.

З речинцем до 31. жовтня 1928. виставляються на конкурс слідуючі опорожнені парохії:

Деканат Комарнянський: 1) Горожанна мала.
„ Лупківський: 1) Манів.
„ Медицький: 1) Барич, 2) Стібно.
„ Риманівський: 1) Завадка.
„ Угнівський: 1) Махнів, 2) Тяглів.

Прошення внесені не по формі і не заосмотрені потрібними залучниками, а особливо без свідоцтва з конкурсового іспиту як і ті, котрі би вплинули по дни 3. жовтня 1928, будуть уважані яко безпредметові.

Примічається, що всі Всеч. оо. що одержать презенту на таку парохію, яка крім матерної церкви має ще одну або більше дочерних, є обовязані в кождім часі, на жадання перемиського Еписк. Ординаріяту згодитися на евентуальне відлучення дочерних церков разом з ґрунтами.

При тім Еписк. Ординаріят повідомляє всіх Отців, наміряючих внести подання о прийняття в спис на висше згадані парохії, що дотації їх будуть нормовані по гадці Конкордату.

ХРОНІКА.

Канонічну інституцію одержали:

Ч. 4141. о. Каламунецький Петро — Жерниця.
Ч. 4223. о. Боберський Юліян — Яблониця польська.
Ч. 4247. о. Первенець Ілія — Тернава гірна.

Завідательства одержали:

Ч. 4141. о. Ступак Дмитро — Святкова.

Сотрудництва одержали:

Ч. 4064. о. Бортник Тома — Тартаків.
Ч. 4058. о. Чепіль Йосиф Ч. С. В. В. — Острів.

З гр. кат. Еп. Консисторії.

Перемишль, дня 30. серпня 1928.

о. Микола Грицеляк
канцлер.

† ЙОСАФАТ
Епп.

Накладом гр. кат. Еп. Консисторії в Перемишлі.
Друкарня гр. кат. Капітули в Перемишлі.